

NIEUWSBRIEF

Afzendadres: Hoeksken 4 - 9860 Oosterzele - Tel.: 09-362 54 00 (na 18 u.)
vzw Secretariaat: Hoeksken 4 - 9860 Oosterzele
e-mail: Abokemeisjes@yahoo.com
website: www.childsoldiers.net
Rekeningnummer: 890-5440402-91

driemaandelijks: juli - augustus - september 2014
afgiftekantoor Gent X - P309914

Beste vrienden en sympathisanten,

Esther Atim uit Kaberamaido in oostelijk Oeganda was een van de sprekers op de Wereldtop tegen Seksueel Geweld in Conflictsituaties, die plaats vond in Londen van 10 tot 13 juni.

Zij vertelde het publiek, waaronder filmster Angelina Jolie, hoe ze op negenjarige leeftijd werd ontvoerd door de rebellen van het Verzetleger van de Heer en meegenomen naar Soedan, waar ze dagelijks verkracht werd.

Haar verhaal, voor ons allen zo vertrouwd, maakte diepe indruk op Jolie, die aangeslagen zat te luisteren.

“Waarom, in een wereld met zoveel problemen, concentreren we ons op dit onderwerp? Wat doet het ertoe?” zei de actrice later in haar toespraak.

“Iedereen die slachtoffers heeft ontmoet en heeft geluisterd naar hun verhaal kent het antwoord. We zijn hier voor dat negenjarig meisje uit Oeganda, die werd ontvoerd en gedwongen tot seksuele slavernij.”

Terecht betoogde Jolie dat het een mythe is te geloven dat verkrachting onvermijdelijk deel uitmaakt van oorlog.

“Er is niets onvermijdelijk aan. Het is een oorlogswapen tegen burgers. Het heeft niets te maken met seks maar alles met macht.”

Critici van de top voerden aan dat het publiek meer aandacht had voor de Hollywoodsterren dan voor de slachtoffers van seksueel geweld, vooral toen Jolie's partner, Brad Pitt, ook kwam opdagen.

Niettemin was de uitkomst van de top belangrijk voor de miljoenen slachtoffers, van Congo over Zuid-Soedan tot Syria, die levenslang getekend zijn en smeken om gerechtigheid.

De vertegenwoordigers van de 122 landen aanwezig tekenden een verklaring waarbij ze beloofden een einde te maken aan straffeloosheid voor daders van seksueel geweld.

Ze steunden een actieplan, dat bestaat uit het opleiden van politiemachten en justitieapparaten om daders succesvol te vervolgen, en opvang van slachtoffers.

Hoewel de verklaring niet wettelijk bindend is, geldt ze als een belangrijke eerste stap in de strijd tegen een van de meest hardnekkige en verzwegen onrechtvaardigheden in deze wereld.

Els De Temmerman

Toespraak Angelina Jolie op Wereldtop tegen seksueel geweld

Angelina Jolie, Brad Pitt en William Hague, Buitenland Minister van Groot Brittanië

Ik heb slachtoffers van oorlogsverkrachting ontmoet over de hele wereld. En bijna zonder uitzondering vragen ze een ding: gerechtigheid.

Het recht om te worden aanvaard, niet verstoten door de samenleving.

Het recht op economische en medische ondersteuning.

Maar boven alles, het recht om te zien dat hun aanvallers rekenschap afleggen in een rechtbank, omdat verkrachting in oorlogstijd een misdaad is tegen de mensheid.

Vandaag wordt dit recht ontzegd aan miljoenen slachtoffers. Het aantal veroordelingen voor seksueel misbruik in een oorlogssituatie is belachelijk laag. Zij, die onschuldige vrouwen, mannen en kinderen verkrachten tijdens een gewapend conflict gaan ervan uit dat ze ongestraft zullen blijven. De weinige gevallen die worden gemeld, worden vaak verworpen door gebrek aan bewijzen, ondanks de getuigenissen van moedige slachtoffers. Dit is een onaanvaardbare situatie.

Daarom roepen we in deze campagne op tot een einde aan

de straffeloosheid. Daders moeten weten dat zelfs ten tijde van gewapende strijd, bewijsmateriaal wordt verzameld dat tegen hen zal gebruikt worden. Ze moeten weten dat, wanneer vredesakkoorden worden gemaakt, er geen amnestie kan zijn voor verkrachting en dat, als ze deze misdaden hebben begaan, ze hiervoor gestigmatiseerd en gestraft zullen worden. Het doet er niet toe hoe lang het duurt.

We weten allemaal hoe moeilijk het is om veroordelingen te bekomen voor verkrachting in stabiele, democratische landen. We moeten dus nog veel harder werken om gerechtigheid mogelijk te maken in fragiele landen.

Dat is de doelstelling van dit protocol. Het is een essentieel document, en ik ben de honderden experts en slachtoffers dankbaar die een rol hebben gespeeld in het opstellen van deze handleiding.

De Britse Minister van Buitenlandse Zaken en ikzelf zijn vastberaden om ervoor te zorgen dat het wordt toegepast. En we vragen alle regeringen die de top bijwonen om het protocol te ondertekenen.

In een volgende fase van onze campagne zullen we onderzoeken hoe het protocol wordt nageleefd en wat er meer dient te worden gedaan.

Ik hoop dat, als we allemaal samen werken, we de slachtoffers kunnen steunen in hun lange maar niet onmogelijke weg naar gerechtigheid en uiteindelijk een einde kunnen maken aan straffeloosheid.

Ik heb het vaak gehoord. Waarom dit onderwerp? Waarom nu? Waarom, in een wereld met zoveel problemen, concentreren we ons hierop? Wat doet het ertoe?

Iedereen die slachtoffers heeft ontmoet en naar hun verhalen heeft geluisterd kent het antwoord. We zijn hier voor dat negenjarige meisje uit Oeganda, die werd ontvoerd en gedwongen tot seksuele slavernij.

We zijn hier voor de man in Bosnië die, jaren na zijn verkrachting nog steeds getraumatiseerd is, niet in staat genoeg geld te verdienen om brood te kopen voor zijn familie.

We zijn hier voor alle vergeten, verborgen overlevenden die zich schamen of zich verlaten voelen, en voor de kinderen uit verkrachtingen.

Wij willen dat de hele wereld hun verhalen hoort, en begrijpt dat deze onrechtvaardigheid niet kan worden getolereerd, en dat medelijden niet voldoende is.

Zoals een vrouw mij gisteren zei – we hebben genoeg gepraat. We willen actie.

Veel moedige mannen en vrouwen hebben jarenlang gestreden om de slachtoffers van verkrachting te beschermen. Maar

wij, als internationale gemeenschap, hebben nooit genoeg gedaan om dit misbruik te stoppen.

En we bewijzen de slachtoffers geen dienst als ze weten dat we het probleem kennen, maar niets doen om de daders ter verantwoording te roepen.

Onze verontwaardiging helpt de vrouw niet die haar verkrachter tegen het lijf loopt op straat, vrij als een vogel, vrij om anderen te misbruiken, omwille van deze wereldcultuur van straffeloosheid.

Vandaag hebben we een gelegenheid om daar te beginnen verandering in te brengen. Mijn smeekbede naar jullie allen is om zowel te kijken naar de individuen die hebben geleden als naar het groter plaatje.

Denk aan wat elk van ons bereid zou zijn te doen om diegenen die we liefhebben te beschermen, en pas dit beschermend instinct toe op de werelds meest kwetsbare mensen.

De geschiedenis leert ons dat we de macht hebben om onrechtvaardigheid uit te roeien – mits politieke wil en doorzettingsvermogen.

De misdaden van seksueel geweld zijn ernstiger dan elk gegeven conflict of nationaal belang. Daarom vraag ik alle regeringen hier aanwezig om de stap te zetten naar actie.

Om jullie wetten te verbeteren zodat ze voldoende bescherming bieden. Om de preventie van seksueel geweld deel te laten uitmaken van de training van jullie legers en politiemachten.

Om het nieuwe internationale protocol toe te passen en het aantal veroordelingen op te drijven. En om pogingen van de VN en NGO's te steunen die werken met de slachtoffers om hen emotioneel te genezen en hen te helpen gerechtigheid te bekomen.

Verkrachting in oorlogssituaties is een te voorkomen misdaad. Onze reactie mag daarom nooit zijn dat zulke dingen nu eenmaal gebeuren.

Vrede kan nooit belangrijker zijn dan gerechtigheid. Deze top kan een model zijn van een nieuwe manier van samenwerken. Dit is het begin. Er zijn veel misdaden die we samen moeten uit de weg ruimen. Maar laat ons hiermee beginnen!

Hoe ver kan je kinderen “terug naar start” sturen?

Bruno Vanobbergen

Naar aanleiding van Wereldvluchtelingendag schreef kinderrechtencommissaris Bruno Vanobbergen een opiniestuk in De Morgen over de situatie van kinderen op de vlucht. We geven het U graag mee in deze nieuwsbrief.

“Onze kinderen zijn de toekomst” is een van de meest gehoorde citaten als het over kinderen gaat. We bedoelen hiermee dat we

voor kinderen zorg moeten dragen. Omdat ze kwetsbaar zijn en dus bescherming nodig hebben. Maar ook omdat ze een creativiteit in zich dragen waarvan we hopen dat ze die ten volle kunnen ontplooiën. We willen alle kinderen alle kansen geven. Vandaag trek ik samen met alle onderwijskoepels aan de alarmbel. Kinderen op de vlucht zijn onvoldoende verzekerd van het recht op onderwijs, hun toegangsticket naar een sterke toekomst. Te vaak geldt voor hen het principe “terug naar start”.

Het begint voor de meeste kinderen op de vlucht nochtans goed. We zien hoe zij op het ogenblik dat ze in ons land aankomen vrij snel in Vlaamse scholen een plek krijgen. Zo startten vorig schooljaar bijna drieduizend jongeren in het secundair onderwijs in een Onthaalklas voor Anderstalige Nieuwkomers, de zogenaamde OKAN-klassen. De meeste problemen duiken een aantal jaar later op. Scholen stellen vast dat hun leerlingen de school moeten verlaten omdat ze het land uitgezet worden. Vaak van de ene op de andere dag. Op het Kinderrechtencommissariaat kregen we de afgelopen maanden tientallen van deze signalen.

Een analyse van deze situatie toont een aantal pijnpunten van het actuele beleid. Het is belangrijk om daarbij een onderscheid te maken volgens het statuut van de minderjarige vluchteling.

Een grote groep kinderen en jongeren verblijft in ons land als niet begeleide minderjarige vreemdeling. Deze groep is

beschermd tot het moment dat ze 18 worden. Daarna wacht voor velen een terugkeer naar het land van herkomst. We stellen vandaag vast dat voor de meeste van deze jongeren de achttiende verjaardag absoluut geen geschenk is. Jongeren die op het punt staan een diploma secundair onderwijs te verwerven, dienen voortijdig het land en dus de school te verlaten. Dat hypothekeert hun toekomstkansen. De opleiding mogen afmaken zou ze nochtans sterker kunnen maken. Met een diploma in de hand bouw je nu eenmaal gemakkelijker een sterke toekomst uit. Of die nu hier ligt of in hun land van herkomst.

Het toekomstig beleid trekt daarbij de invulling van het onthaalonderwijs meteen beter ook open. Het heeft weinig zin om met dit onderwijs hoofdzakelijk integratie in Vlaanderen na te streven als voor de grote meerderheid van deze jongeren een terugkeer naar hun land van herkomst de finaliteit zal zijn. Onthaalonderwijs moet uiteraard inzetten op het leren van onze taal en cultuur, maar moet ook de band blijven verzekeren met de taal en cultuur van het land van herkomst. Het moet hen helpen om bij een eventuele terugkeer beter aansluiting te vinden bij wat noodzakelijk is om een sterke toekomst uit te bouwen.

Ook kinderen op de vlucht die met hun ouders in ons land verblijven, moeten om uiteenlopende redenen ons land verlaten. Kinderen lopen hier soms 5 à 6 jaar school en worden dan uitgewezen. Deze groep kenmerkt zich door een grote diversiteit, wat maakt dat het onmogelijk is om algemene richtlijnen rond het versterken van de toekomst van deze kinderen te formuleren. We stellen wel vast dat in heel wat situaties te weinig rekening gehouden wordt met het belang van het kind. Neem bijvoorbeeld de situatie van twee kinderen die in 2000 en 2003 in ons land geboren zijn. Hun ouders arriveerden in 1999 in België en kregen in 2006 een verblijfsrecht van onbepaalde duur. De kinderen lopen vanaf hun kleutertijd bij ons school, maar moeten nu toch de school en het land verlaten. Het verblijfsrecht van het gezin werd ingetrokken omdat de ouders een valse naam hadden gebruikt. Na tien jaar school lopen in Vlaanderen weggestuurd worden naar een vreemd land, dat is morsen met de toekomst van kinderen.

Ons land heeft in haar asiel- en migratiebeleid gekozen voor het inzetten op een humaan terugkeerbeleid. Dat is een keuze die je kan toejuichen of betreuren. Maar welk beleid er ook gevoerd wordt, er moet meer aandacht komen voor de impact van beslissingen op kinderen. De nieuwe regeringen staan hier voor een belangrijke opdracht. Deftig huiswerk maken van het verzekeren van een sterke toekomst voor kinderen op de vlucht is de enige optie. Kinderen gewoon “terug naar start” sturen, is dat niet.

“LRA bestaat niet meer” Hij doet het weer!

journalist Chris Michel

Toen vorig jaar President Obama een aantal soldaten richting Centraal Afrikaanse Republiek stuurde om het rebellenleger van Joseph Khony mee op te sporen en te ontmantelen leek het einde van zijn LRA (Lord Resistance Army) in zicht. Maar de troepen van Khony waren toen al in verval en hadden zich verspreid over moeilijk doordringbaar terrein.

Ondertussen hebben we nog weinig gehoord van de jacht op Khony en zijn kompanen. Daarom zijn we even te rade gegaan bij journalist en Afrika-kenner Chris Michel, met de vraag naar een stand van zaken.

Chris Michel

“Volgens de laatste info die ik twee maanden geleden heb kunnen bemachtigen verblijft Joseph Khony met zijn naaste familie op dit ogenblik in een compound in Darfoer in Noord Soedan. Hij wordt nog wel gesteund door de regering in Noord Soedan, maar houdt zich gedeisd uit eigen lijfsbehoud. Zijn leger, het LRA, is ondertussen zo versplinterd dat je echt niet meer van een leger kan spreken. Het is verworden tot een aantal groepjes van 5 tot 50 man die in de Centraal Afrikaanse Republiek autonoom rondzwerven als roversbendes. Er is geen leiding meer, ze hebben geen contact meer met elkaar, ze overleven gewoon door te plunderen.

Een aantal leden van de LRA hebben het ‘geluk’ gehad vorig jaar te kunnen aansluiten bij de rebellen van de C.A.R.. Die rebellen zijn het officiële leger geworden, en ze zitten daar nu veilig ingekapseld als militair.

De rondtrekkende groepjes zorgen nog elke dag in de dorpen van de C.A.R. voor kleine incidenten, het Oegandese leger probeert hen met logistieke steun van de V.S onder controle te krijgen, maar de verwachting is dat die groepjes rovers vanzelf zullen verdwijnen. Overigens de Amerikaanse steun om Khony en het LRA te doen verdwijnen moet met een korrel zout worden genomen. De VS hebben in die regio hun handen vol met de dreiging van de terroristische organisatie Al Shabaab. Khony heeft geen enkel gewicht meer en het LRA is zo goed als verdwenen. Vanuit hun politiek oogpunt: probleem opgelost.”

ANTOINE WELVAERT STAPT OP 8-9 AUGUSTUS 2014 -100km DODENTOCHT IN BORNEM TEN VOORDELE VAN VZW SPONSORING KINDEREN OEGANDA

De internationale 100km Dodentocht zal dit jaar voor de 45ste maal starten vanuit Bornem, op vrijdag 8 augustus om 21u00 stipt. De 100 km Dodentocht is een niet-competitieve wandeling met als uitdaging om 100 km te wandelen (of te joggen) in minimum 10 uur en maximum 24 uur.

Antoine Welvaert, een kranig lid van wandelclub W.A.K. uit Groot-Evergem gaat de uitdaging aan om aan de 100km Dodentocht deel te nemen en wil deze prestatie koppelen aan sponsoring voor de VZW Sponsoring Kinderen Oeganda.

De familie Antoine en Hélène Welvaert-Van De Velde uit Ertvelde is al jaren trouwe sponsor en ondersteuner van de VZW Sponsoring Kinderen Oeganda. Getuige hiervan zijn hun talrijke reizen naar hun sponsorkinderen in Oeganda en hun dagelijkse inzet voor het project.

Wie zich geroepen voelt om Antoine aan te moedigen in zijn prestatie is altijd welkom op 8 en 9 augustus op het traject van de Dodentocht in en rond Bornem.

Wie Antoine wil ondersteunen via sponsoring mag altijd een storting plaatsen op rekeningnummer BE23 8905 4404 0291 van VZW Sponsoring Kinderen Oeganda met vermelding ‘Dodentocht Antoine’.

Voor elke storting van 40€ kan een fiscaal attest afgeleverd worden de VZW.

We wensen Antoine een heel mooie prestatie en willen hem nu al danken voor dit prachtinitiatief.